

νοεῖν καὶ προβλεύεσθαι, πολλῶν οἰκετῶν οἵματι ἀντάξιον εἶναι. Οἱ μέντοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι, ὅταν τὸ πολλὴ ἀξιον μικρῷ ἐξῆ πρίασθαι, τότε φασὶ δεῖν ὄνεισθαι. νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα εὐωνυμοτάτους ἐστὶ Φίλος ἀγαθὸς κτήσασθαι. ¶ Καὶ ὁ Διόδωρος, ἀλλὰ καλῶς γε, ἔφη, λέγεις, ὡς Σώκρατες· καὶ κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμὲ τὸν Ἐρμογένην. ¶ Μᾶς Δί', ἔφη, ἐκ ἕγω γε. νομίζω γὰρ ὅτε σοὶ κάλλιον εἶναι τὸ καλέσαμεν ἐκεῖνον τῷ αὐτὸν ἐλθεῖν πρὸς ἐκεῖνον, ὅτε ἐκείνω μετίζον ἀγαθὸν τὸ πραχθῆναι ταῦτα ἢ σοί. Οὗτῳ δὴ ὁ Διόδωρος ἔχετο πρὸς τὸν Ἐρμογένην, καὶ διπολὺ τελέσας ἐκτῆσατο Φίλον, ὃς ἔργον εἶχεν σκοπεῖν, ὅτι ἀνὴρ λέγων ἢ πράττων ἀφελοίτε καὶ εὐφραίνοις Διόδωρον.

Δευόμενον ἵκανὸν ὄντα πολεῖν, quorum ingrata est repetitio. Sic etiam Bessario in libro suo reperitur videtur. Ruhnk.

§. 4. οἱ μέντοι] MS. I, οἱ μὲν δὴ. Sed vulgata est in Vatic. I. Flor. A. B. C. E. Mox διὰ τὰ πράγματα, i. e. ut nunc res sunt. Ern.

ἀγαθοὶ οἰκονόμοι — ὄνεισθαι] Huc pertinet, quod Ischomachus de patre commemorat, eum non

nisi sterilem et neglectum fundum emisse, ut haberet, quem coleret, ut excultum pluris venderet. Oec. XX, 22 seq. qui locus est lectu incundissimus. Hinddeb. Ceterum recte comparauit Edwards locum Horatii Epist. I, 12. 22 ubi locio commendat in amicitiam Pompeium: Utere Pompeio Grospho; et si quis petet, ultra defer: nil Grosphus nisi verum orabit et aequum. Vilis amicorum est annona, bonis ubi quid deest.